

Вступ до поеми "Мазепа"

Володимир Сосюра

Навколо радощів так мало...
Який у чорта "днів бадьор",
Коли ми крила поламали
У леті марному до зорь.

І гнів, і муку неозору
Співаю я в ці дні журби,
Коли лакеї йдуть угору
Й мовчать раби...

Німій, одуреній, забитій,
Невже не встать тобі від ран?
Москві та Жечі Посполитій
Колись жбурнув тебе Богдан.

А потім хтів тобі Мазепа
Від серця щирого добра...
Його ж ти зрадила і степом
Пішла рабинею Петра.

Хіба не жах: своєї зброї
Не маєш ти в ці скорбні дні...
У тебе так: два-три герої,
А решта — велетні дурні.

У тебе так: все безголов'я,
Що на багно кричить: "Блакить!"
Якби я міг, якби зумів я
Тебе, Вкраїно, воскресить...

Твої шляхи — відчай і камінь,
Така прекрасна й, мов на гріх,
Ти плодиш землю байструками —
Багном і гноєм для других.

У голові твоїй — макуха:
Хіба ж ти можеш жить сама,

Російсько-польська потаскуха,
Малоросійська тюрма.

Веди ж, безумна, до загину
Мене на розстріли і жуть...
Ах, як люблю тебе, Вкраїно,
І сам не знаю, що кажу.

Я ж син твій, син, що йшов за тебе
На смерть і реготи не раз,
Той, що прокляв і Бога, й небо,
Аби тобі був слухний час.

Я йшов кривавими житами
І знов піду, де гул і мла,
Лиш одного я хочу, мамо,
Щоб ти щасливою була.